

Så spørger hr. Ove Fich, om grunden til, at vi stemmer nej, kan være, at der er den her lille, kan man sige uklarhed om, hvorvidt der er et fremskridt eller et tilbageskridt. Jeg kan godt sige, at hovedårsagen til, at vi anbefaler et nej, ligger ikke i miljøet. Det gør den ikke. Den ligger i det retlige, den ligger i den mere union, i den retlige integration, hele Schengenintegrationen, den ligger i, at vi mener, at Østeuropastrategien er forkert i den nye traktat. Den ligger ikke i miljøet. Men vi har meget svært ved at se, at miljøbestemmelserne kan opveje de negative ting, der er andre steder i traktaten.

Det, jeg siger om miljøet, er, at miljøgarantien på ingen måde lever op til det, den burde leve op til. Er der tale om et fremskridt i forhold til den faktiske retstilstand i øjeblikket? Det er svært at sige. Det er muligt, at der er tale om nogle små fremskridt. Det afhænger lidt af, hvordan den bliver brugt, hvordan domstolene vil fortolke den. Det er svært at sige. Men jeg synes alligevel, at hr. Ove Fich burde overveje: Er det dog ikke rimeligt, at det, som befolkningen blev lovet i 1986 som en forudsætning for folkeafstemningen, som var en forudsætning for folkeafstemningerne i 1992 og 1993, i det mindste bliver tilgodeset i den her nye traktat? Og jeg må sige til hr. Ove Fich, at det er det ikke.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det var en meget nyttig præcisering, som hr. Holger K. Nielsen kom med her til sidst, at det ikke var på grund af miljøbestemmelserne, at SF ville stemme imod Amsterdamtraktaten. Det synes jeg var nyttigt og hjælpsomt. Tak for det.

Jeg synes, det er vigtigt at præcisere, at miljøpolitikken har været meget vigtig for Danmark, for den danske regering og for det danske Folketing i hele den forhandlingsfase, der har været i forbindelse med regeringskonferencen om den nye traktat. Det er vigtigt at lægge mærke til, at der er kommet nogle generelle forbedringer ind i miljøpolitikken. Bæredygtig udvikling er blevet indskrevet som et mål for EU-samarbejdet, der skal tages tværgående hensyn til miljøet i alle EU's politikker, og ikke bare Kommissionen, men også Parlamentet og Rådet skal stille mod et højt beskyttelsesniveau. Det er faktisk en hensigtserklæring og en grundlæggende ting, som står i traktaten nu, som ikke har stået der tidligere, og som er

grundlaget for den egentlige miljøpolitik, som skal føres på hele EU's geografiske område.

Hertil kommer selvfølgelig revisionen af miljøgarantien, og der er i hvert fald flere klare præciseringer i den nye udformning. Der er først og fremmest det, at man kan bruge den med ny viden, selvfølgelig hvis der er et belæg for, at den nye viden er noget, der har konsekvens for, at man eventuelt forbyder et stof eller ændrer en bestemmelse, og så også, at den gælder for Kommissionsretsakter, altså for Kommissionsdirektiver, ikke blot for det, der kommer i Rådet, men også det, der foregår et andet sted i systemet.

Miljøgaranti synes jeg er et ord, som er blevet misbrugt og som har en gal signalværdi, for miljøgarantien er jo ikke nogen garanti for et godt miljø. Det er den ikke. Ingen miljøgaranti kan hindre luftforurening i at opstå og nå os fra udlandet, ingen miljøgaranti kan hindre forurenede floder i at flyde ud i Østersøen og i Nordøen, ingen miljøgaranti kan sikre en ordentlig fælles miljøpolitik mellem de lande i Europa, der prioriterer miljøet højt, og ingen miljøgaranti kan genoprette skader på miljøet forårsaget af fortidens synder.

Miljøgarantien er en nødbremse, eller som det er sagt tidligere i dag, en nederlagsbestemmelse, der kan bruges af enkeltlande i nødværge, hvis der er et eller andet, som går helt galt og man siger: Nu må vi gribe til nødbremsen. Nu er den blevet revideret, og den er blevet bedre.

Det er flere gange i dag nævnt, at den kom frem i 1986 i forbindelse med det indre markeds oprettelse. Det var jo i forbindelse med, at man vedtog harmonisering med kvalificeret flertal, at det blev muligt, fordi der var mange lande, som sagde, at de ikke var villige til at opgive deres vetoret, og så fik man til gengæld indført miljøgarantien. Men desværre blev den formuleret på en måde, der muliggjorde forskellige fortolkninger.

Danmark har i de forløbne år haft en fortolkning, der har været skrappe rent miljømæssigt end resten af EU's, og det har vist sig, at både Kommissionen og domstolene i en række lande gennem tiderne har haft en anden opfattelse af miljøgarantien end den danske regering. Disse fortolkninger lagde mere vægt på undtagelserne, at de ikke måtte forstyrre det indre markeds funktion.

Det er selvfølgelig det, der gør, at man siger: Nu må vi så kigge på miljøgarantien, når den